KESK'in evrimi: Fiili-meşru mücadeleden yasaların ardına...

BİR KEZ DAHA MÜHÜRLERİ KIRMAK İÇİN NE YAPMALI?

Sosyalist Kamu Emekçileri

KESK'in evrimi: Fiili-meşru mücadeleden yasaların ardına

Kamu emekçileri hareketi '90'ların başında grevli-toplusözleşmeli hak talebi ekseninde mücadele sahnesine çıktı. 12 Eylül sonrasında yaşam standartlarındaki aşırı kötüleşme, '87-91 işçi hareketi, '90'larda kitlesel intifada boyutu kazanan Kürt ulusal hareketi kamu emekçileri içerisinde örgütlenme ve harekete geçme eğilimini güçlendirdi. Hareket ayrıca genel olarak sınıf mücadelesinin geçmiş birikimine, özel olarak '70'li yıllardaki kendi mücadele birikimine yaslanıyordu.

Sınıf hareketi genelde (elbette içerisinde sıçramalı gelişim dinamiklerini barındırır) parçadan bütüne, yerelden genele, basitten karmaşığa gelişir. Bu süreç hareketin bilinç ve örgütlenme planında kendi özdeneyimleriyle gelişmesi, güçlenmesi ve yetkinleşmesini sağlar.

İşyeri özgülünde başlayan ekonomik nitelikteki hareketler uygun koşulların varlığı halinde hem talepler hem de kapsam bakımından ileri bir düzey kazanır. Bu bir yanıyla ekonomik mücadelenin politik mücadeleye evrilmesi, bir yanıyla da ekonomik mücadele içerisinde eğitilen sınıfın geniş bölüklerinin bilinç ve örgütlülük

planında yetkinleşmesi ve daha ileri bir mücadele-örgüt arayışı içerisine girmesi sürecidir. '87'de gelişen, '91'de doruk noktasına ulaşan işçi hareketinin gelişme seyri bunu doğruluyor.

'87'de işçi hareketi tek tek işyerlerinde özgül talepleri içeren parçalı bir karaktere sahipti. Ancak yaygın eylemlilikler içerisinde birleşme ve genel eylem ihtiyacı ortaya çıktı, ihtiyaç bilinci koşulladı. Talepler genel, yer yer politik bir karakter kazandı. Eylemlilik süreci içerisinde bilinç örgütlenmeye evrildi. Birçok işyerinde işyeri komiteleri kuruldu. İşyeri inisiyatifleri, merkezi eylem hattında ilerleyen hareket içerisinde ağırlıklarını uzun bir dönem koruduları. Sendika ağalarını Mengen barikatlarına kadar önüne katıp götüren dinamik de buydu.

Kamu emekçi hareketi ise bu genel gelişim seyrinden farklı olarak daha başlangıcında merkezi ve genel talepler biçiminde gelişti. Grevli-toplusözleşmeli sendika talebi bu koşullarda onbinlerce emekçinin etrafında birleştiği ana eksen oldu. Bunun böyle olması, birçok nedenin yanı sıra, kamu emekçilerinin (özellikle hareketin motor gücü olarak tanımlanabilecek eğitim emekçilerinin) yarı-aydın niteliğinden dolayıdır.

Kamu emekçileri genel ve merkezi bir talep-eylem hattında gelişerek toplum çapında sarsıntı yaratabilen bir politik hareket düzeyi kazandı. Ancak bunun kendisi başından itibaren hareketi, güçlü işyeri örgütlülükleri-inisiyatiflerinden yoksun kalmanın sorunlarıyla yüzyüze bıraktı. Genel ve merkezi bir hatta başlayıp ilerleyen bir hareketin böyle bir zayıflığının olması anlaşılırdır. Ancak bunun kendisi, tam da bu mücadelenin olanaklarına dayanarak işyeri inisiyatiflerinin hızla örgütlenmesini,

merkezi eylem-örgüt-talepler ile yerel eylem-örgüt-talepler arasında dengeli bir ilişkinin kurulmasını gerektirir. Eğer bu yapılmazsa merkezi örgüt ve eylem hattı hızla dinamiklerini yitirir, darlaşır ve emekçilerin ihtiyaçlarından uzaklaşır. KESK'in evrimini anlayabilmek için işyeri çalışması-örgütlülükleri sorununu bir anahtar olarak ele almak bu nedenle gereklidir. Mücadele perspektifi ve eylem hattı ne olursa olsun, bir örgütlenme emekçi kitleler zeminine sağlam biçimde ayak basamıyorsa, her zaman sarsılma ve yönünü şaşırma tehlikesiyle yüzyüze kalır.

Kamu emekçileri hareketinin tarihinde devrimci kamu emekçilerinin sınırlı öznel çabası dışında bu zayıflığın kapatılması yönünde herhangi bir adım görmek bir yana, tüm süreç boyunca bu zayıflık derinleşmiş-derinleştirilmiştir. Mücadelenin ilk yıllarında işyeri özgülünde yine özgül talepler doğrultusunda eylemler görmek mümkünken, uzun yıllardır bu tip eylem ve inisiyatifler tümüyle unutulmuştur. İşyeri ölçekli inisiyatifler bir yana, bugün tek tek sendikaların ve bir dönem konfederasyon merkezinden bağımsız inisiyatif kullanabilen şube platformlarının özgün pratiğinden sözetmek mümkün değildir. Ayakta kalmaya çalışanlar ya da bağımsız inisiyatif gösterme eğiliminde olanlar ise

bizzat yönetimler eliyle bilinçli bir tarzda ezilmektedir.

İki çizginin mücadelesi ve hareketin seyri içerisindeki evrimi

Hareket, sorunun (talebin) birçok yerel-merkezi eylem ve etkinlik aracılığıyla gündeme sokulması sürecinin ardından sonuç alıcı bir eylem hattına yöneldi. 20 Aralık '94 bu sürecin en önemli ifadelerinden biri oldu. Ama bu aynı zamanda hareket içerisindeki ayrışma ve saflaşmayı gözle görünür kıldı.

Kamu emekçileri hareketi içerisinde dönemsel olarak biçimi ve düzeyi farklı iki karşıt eğilim olageldi; reformist-icazetçi anlayış ve devrimci çizgi. Hareketin ihtiyaçlarının daha ileri düzeyler kazanmasıyla bu eğilimler arasındaki ayrım çizgileri daha da belirginleşti. Mücadele ve örgüt anlayışları bizzat pratik siyasal mücadele içerisinde sınandı. Bu iki çizgi, esasta mücadelenin ihtiyaçlarını karşılayıp karşılayamama yetenekleri üzerinden politik-sendikal arenada taraflaştılar.

Hareketin ilk gelişme döneminde saflar çok daha net bir görünüm taşımaktaydı. İki karşıt eğilim örgütlenme planında da ayrı konumlanmışlardı. İlk kurulan sendikalar Eğitim-İş, Eğit-Sen ve Tüm-Bel-Sen'di. Eğitim işkolundaki iki sendikadan biri CHP çizgisindeki liberallerin etkisi altında iken, diğerinde değişik tonlarda olmakla birlikte devrimci çizgi egemendi. Hareketin motor gücünü bu ikincisi oluşturmakta, yasaklar ve mühürler bizzat onun fiili-meşru-militan çizgisinin önderliğinde kırılmaktaydı.

Hareket içerisindeki bu iki çizgi, kamu emekçilerinin

taleplerinin toplumun gündemine girmesiyle birlikte, mücadele yöntemi ve anlayışında da giderek ayrıştı. Şu veya bu düzen partisinden beklenticilik reformist-icazetçi anlayışların daha sonra derinleşen temel "mücadele" yöntemi oldu. Bu anlayışın karakteristik özelliklerinden biri sınıf mücadelesine, fiili-meşru mücadeleye inançsızlık, bir diğeri ise iktidar ufkundan yoksunluktu.

Kamu emekçileri hareketindeki anlayışlar uzantıları oldukları siyasal parti ve örgütlerin konumları ve yaşadıkları evrimden kopartılamaz. Öyle ki Eğitim-Sen içerisindeki devrimci çizginin hakimiyeti, bu sendikada etkin devrimci grupların önemli bir bölümünün liberalleşmesi, devrimci konumda tutunamayarak düzen içi platformlara kaymasıyla zayıfladı. Bu durum Eğitim-Sen vb. devrimci etkinin güçlü olduğu sendikalarda bir iç ayrışmayı beraberinde getirdi.

Bu ayrışmanın iki önemli sonucu oldu. Birincisi; Eğit-Sen gibi sendikalarda yeni dönemin liberal anlayışlarının güçlü olması nedeniyle CHP etkisindeki Eğitim-İş gibi sendikalarla ayrım çizgileri belirsizleşti. Birleşme böyle bir zeminde hayat bulabildi.

İkincisi; hareket üzerindeki reformist etki güçlendikçe, yönetimlerdeki reformist-icazetçi renk belirginleştikçe, bürokratikleşme, yani tabanla yönetim arasındaki mesafe açıldı. Politik ve mücadeleci taban yer yer mevcut yönetimlerle çatışma içerisine girmeye başladı. 17-18 Haziran eylemi buna somut ve çarpıcı bir örnektir. İlk kez tabandan yönetime karşı sert tepkiler verildi.

17-18 Haziran eylemi aynı zamanda kamu emekçileri kitlesinin sendikal mücadeleye dönük beklentilerinde ilk kırılmaları yarattı. Sendikal hak talepleri için Kızılay'ı

dolduran yüzbinler, eylem öncesi kararlardan geriye düşen bir yönetim-sendikal önderlik anlayışı yüzünden, sonuç alınamadan geri dönmek zorunda kaldı. Bu kırılma daha sonra sonuçsuz-hedefsiz pasif eylem çizgisiyle daha ileri boyutlar kazandı. Bu sürecin en önemli sonuçları, zayıf da olsa mevcut işyeri inisiyatiflerinin kötürümleşmesi, merkezileşme/bürokratlaşmanın (KÇSK, KÇSP ve KESK de dahil olmak üzere) gelişmesi, yönetim ile taban arasındaki mesafenin boyutlanması oldu.

Grevli-toplusözleşmeli sendika talebi geniş kesimleri birleştiren bir talep olmasına karşın, işyeri/işkolu özgülünde günlük mücadelenin örgütlenmesi ihtiyacının geri plana düşürülmesine gerekçe olabildi. İşyeri/işkolu özgülünde hareketsiz kalan emekçiler merkezi eylemlere ciddi bir hazırlık sürecinden de yoksun kaldılar. Sürecin ilerleyen safhalarında reformist-icazetçi anlayışlar işyeri/işkolu ve birim çalışmalarını tümden geri plana attılar, sonuçsuz merkezi Ankara eylemlerine endeksli bir sendikal "mücadele" anlayışı öne çıktı.

Reformist-icazetçi anlayışların hareketin ihtiyaçlarına yanıt verememesi, mücadelenin daha ileri eylem biçimlerini gündeme getirmesine karşın bu ihtiyaçlara yanıt verme yeteneğinden yoksun olması, kamu emekçileri içerisinde sendikalardan kopma ve yabancılaşmayı arttıran bir diğer etken oldu.

Reformist-icazetçi önderlik konumunu mücadeleci söylemlerle kapatmaya/saklamaya çalıştı. Zaman zaman başvurulan günlük iş bırakma eylemleri ve Ankara merkezli eylemler bu amaç doğrultusunda kullanıldı. Bu tür amaçsız-sonuçsuz eylemler kamu emekçileri kitlesinin geri ama geniş kesimlerinin sendikalardan ve eylemlerden

uzaklaşması sonucunu yarattı.

Reformist-icazetçi önderlik bu dönemde düzen kurumları, parlamento ve emperyalist merkezlerden beklenticiliği üst boyuta taşıdı. Sokak eylemleri böyle bir beklenticiliğe dayanak haline getirildi. Artık fiili-meşru mücadele boş bir tekerlemeden ibaretti. İktidar ufkundan yoksun olan reformizm kitlelerin öz gücüne ve mücadeleşine güvensizdir. Bu nedenle pazarlıklar, düzen kurumları tarafından muhatap alınma çabası temel "mücadele" yöntemi, sokak eylemleri ise tabanın öfkesini boşaltma ve bu yolla reformist çizgiye bağlamanın aracı oldu.

Reformist-icazetçi anlayışların temel karakteristik özelliklerinden biri de haklardan ancak kazanılması olanaklı olanını talep etmesidir. Yani fiili ve meşru olan değil, devletin belirlediği sınırlar onlar için yeterlidir. Bunun en çarpıcı ifadesi sahte sendika yasasına karşı tutum oldu. Sahte yasa reformist anlayışlar tarafından sendikaların tanınması için ileri bir adım olarak görüldü. Ancak tabanın dinamizmi karşısında bu tutumunu gizlemek zorunda kaldı.

4 Mart direnişi ve sonuçları

4-5 Mart direnişi güçlü taban dinamizminin bir ürünüydü. Kızılay'da devlet terörüne karşı gerçekleştirilen büyük direniş 5 Mart'ta reformist çizginin barikatıyla karşılaştı, Kızılay'a yeniden çıkma kararlılığı dağıtıldı. Ancak 4 Mart'ta gösterilen kararlılık ve direniş ruhu ülke çapında etkisini gösterince devlet geri adım atmak zorunda kaldı. Böylece reformist yönetim büyük bir soluk aldı.

4 Mart devrimci dinamiklerin varlığına ve devrimci mücadele çizgisinin kazanımlarına önemli bir gösterge oldu. 5 Mart ise devrimci dinamiklerden kopmuş, mücadeleyi daha ilerden göğüsleme niyet, güç ve iradesinden yoksun reformist anlayışların hareket önünde somut bir barikat haline geldiğinin tescili oldu.

4 Mart bu temelde kamu emekçileri hareketi açısından bir yol ayrımını işaretliyordu. Ya reformist barikat bizzat hareket içerisinden çıkacak devrimci bir önderlik tarafından aşılacak, ya da hareket reformist-icazetçi anlayış ve bu anlayışa dayanarak devlet tarafından denetim altına alınacaktı. Sonrasında yaşanan gelişmeler devrimci dinamiklerin zayıflığıyla birlikte ikinci yolun tutulduğunu gösterdi.

4 Mart bir yanıyla da reformist-icazetçi anlayışların sınırlarını ortaya koyuyordu. 4 Mart direnişinin ötesi, bir yandan devletle karşı karşıya gelecek militan bir eylemliliği zorunlu kılıyordu. Diğer yandan mücadelede işçi sınıfının eylemli dayanışmasından yoksunluğun zayıflığını taşıyordu. Hareket sınırlarını zorladığı noktada reformist anlayışla çatışmak durumunda kalıyor, ancak devrimci çizgi bu sınırları aşacak bir politik-örgütsel kapasiteye sahip olmadığı ölçüde, işçi sınıfının eylemli dayanışmasından yoksunlukla da birlikte, yalnızlık ve çaresizlik egemen hale geliyordu.

4-5 Mart, yasanın geri çekilmesini sağlamasına karşın, hareketin öncüleri üzerinde ciddi anlamda olumlu bir rol oynamadı. Hareketin taşıyıcıları 4-5 Mart'ta yüzyüze geldikleri "sınırlar"ı gördükleri ölçüde, bunu bir kazanım değil devletin gücünün bir göstergesi saydılar. Bununla birlikte, alttan alta parlamento içi çözümlere (muhalefette

CHP'nin oynadığı role) işaret edilerek bu "sınırlar"ın aşılabilmesindeki inançsızlık ortaya çıktı. 4-5 Mart'ın arkası sendikal mücadeleye güvensizleşmenin derinleştiği bir dönem olarak yaşandı. Bu, hareketin sınırlarını görüp kırılmaya uğraması olarak da tanımlanabilir.

Emekçilerin 4-5 Mart'ı "algılayış tarzı" ile reformistlerin "algılayış tarzı" arasında da bir paralellik vardı. Hareket devrimci önderlikten yoksunluğun verdiği güçsüzlükle devletin gücünü görüp barikatlardan geri dönerken; reformist-icazetçi anlayışlar da, her ne kadar 4 Mart direnişini ağızlarından düşürmeseler de, 4 Mart'ta direnişin değil devletin gücünü gördüler. Bu durum sonraki pratik tutumlarında da belirleyici oldu. Bundan dolayıdır ki, sahte sendika yasasının yeniden gündeme getirildiği dönemde 4 Mart boş bir gevezelik dışında bir anlam taşımadı. Sahte yasanın benzer bir direnişle göğüslenmesi gerekirken bundan özellikle uzak duruldu.

4-5 Mart'ta hareket sınırlarını zorlarken, esasta devrimci bir önderlik arayışı ve ihtiyacını dışa vuruyordu. Ancak bu ihtiyacın devrimci kamu emekçileri tarafından karşılanamaması hareketin geriye çekilmesini koşulladı. Bunun diğer bir sonucu da devrimci önderlik iddiasındaki çeşitli grupların kendi gerçekleriyle yüzleşmesi oldu. Öyle

ki 4-5 Mart sonrası devrimciler cephesinden tam bir iddiasızlaşma ve dağılma dönemiydi. Kendi gerçeklikleri ile devrimci bir tarzda hesaplaşmayı başaramayanlar hareketin ihtiyaçlarına yanıt verme iddialarını da tükettiler.

Birleşik mücadele-örgüt arayışı ve Emek Platformu

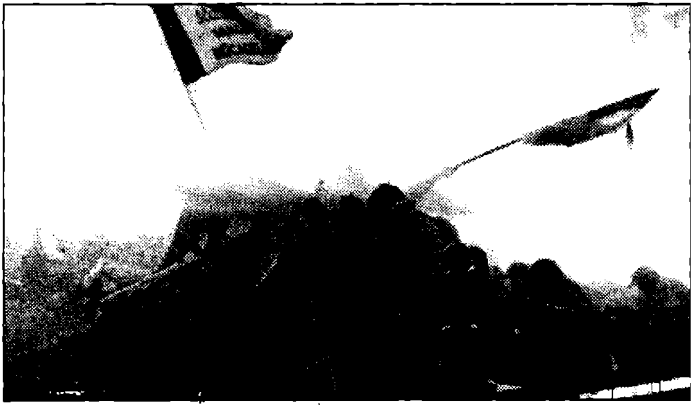
4-5 Mart'ta işçi sınıfının eylemli dayanışmasından yoksunluğun yakıcı biçimde hissedilmesi, kamu emekçileri içerisinde işçi sınıfı ile birleşik eylem arayışını güçlendirdi. Bu bir yanıyla olumlu bir bilinç gelişimi iken, diğer yanıyla kendi özgücüne güvensizleşmenin bir ürünüydü. Aynı dönem sınıfa yönelik genel saldırılar işçi sınıfı hareketi içerisinde de birleşik mücadele eğilimlerini mayalıyordu. Enerji işkolu ve SEKA'da işçi ve emekçilerin ortak direniş çizgisinde hareket etmesi bu ihtiyacın ürünü anlamlı örneklerdi.

İşçi ve kamu emekçileri hareketi içerisinde yer yer sendika konfederasyonlarını da aşacak biçimde birleşik hareket etme eğiliminin sendika ve konfederasyonlar üzerinde bir basınca dönüşmesi Emek Platformu'nun oluşumunu koşulladı. Tepelerinde sınıfa ihaneti bir çizgi haline getiren bürokratların olduğu konfederasyonlar, KESK, Kamu-Sen ve Memur-Sen'i de içerisine alacak bir birliğin adımlarını atmak durumunda kaldılar.

Birleşik mücadele arayışının sendika bürokratlarınca bu şekilde yanıtlanması esasta kontrol dışı eğilimlerin önünü almak amacını taşıyordu. Yine de, sendika bürokrasisinden bağımsız örgütlü bir taban inisiyatifinin yaratılması koşullarında, Emek Platformu işçi ve emekçi

hareketinin ihtiyaçları doğrultusunda bir imkan olabilirdi. Ancak bunun başarılamaması, EP'e yönelik beklenticilikle birlikte olumsuz sonuçların yolunu düzledi.

KESK, sahip olduğu mücadele geleneği ve politik-mücadeleci tabanıyla ihanetçi sendika ağaları tarafından sersemletilen işçi kitlelerini sarsabilir, ileri arayışlar içerisine sokabilirdi. Ama bu ancak bağımsız eylem iradesini direnişçi bir çizgide koruyabilen, EP'in hain bürokratlarıyla çatışmayı ve ayrışmayı göze alan bir önderlikle mümkündü. KESK'in reformist-icazetçi yönetimininse ne bunu başaracak iradesi ne de niyeti vardı. Bu nedenle KESK'in iradesi EP'e teslim edildi. Konfederasyonlaşma süreci nasıl yönetim ile taban arasındaki mesafeyi açtı, nasıl tek tek sendikaların eylemsizliğine bahane olduysa, EP de bunu KESK nezdinde olanaklı kıldı. Bu dönemde artık şubeler platformu da işlemez hale getirildi. Daha önce yer yer bağımsız eylem geliştirebilen şube platformları karar alamaz biçimde etkisizleştirildiler. Yönetim ile taban

arasındaki mesafe daha da açıldı, EP'in takvim eylemliliklerine endeksli bir süreç yaşandı.

EP sürecinin en önemli sonuçlarından biri de Kamu-Sen'in meşrulaştırılması oldu. Bu, KESK'in Kamu-Sen'le ayrım çizgilerinin belirsizleşmesinin önemli bir ilk adımıydı.

EP'in düzenlediği en güçlü iki eylem, yüzbinlerin bir genel grevi zorladığı Temmuz eylemlerinden sonra 1 Aralık 2000 iş bırakma ve 14 Nisan 2001 eylemleri oldu. Krizin ağır sonuçlarına karşı yapılan bu eylemlerde kamu emekçileri kitlesi özel bir ağırlık oluşturdu. 1 Aralık eylemine devletin tüm yasakçı-baskıcı tutumuna rağmen yüzbinler katıldı. Ancak bu eylem de, arkası getirilmediği için basit bir öfke boşaltma eylemine dönüştü. 14 Nisan eylemleri de bundan farklı olmadı. Dahası katılım, Şubat krizinin yıkıcı etkileriyle birlikte düşünüldüğünde, oldukça zayıf kaldı.

Bütünlüklü saldırı ve F tipi sendika

1 Aralık ve 14 Nisan eylemleri her ne kadar hava boşaltma işlevi görseler de, bu eylemler şahsında işçi ve kamu emekçileri hareketinin taşıdığı mücadele isteği ve dinamizmi bir kez daha açığa çıkmış oldu. Yüzbinler, sendikal yapılara karşı duydukları güvensizliğe, sonuç alınamayacağı yönünde taşıdıkları inanca rağmen alanlara çıkıyorsa, bunun başka türlü izahı olamaz. Saldırıların yoğunluğu ve yakıcılığı, tüm bu zayıflık ve engellere karşın, yüzbinlerin sokağa çıkmasını koşulluyordu.

1 Aralık devletin fiili yasaklarına karşı gerçekleştirildi. Eylem sonrasında yaygın bir soruşturma ve sürgün

saldırısı başlatıldı. KESK yönetiminin bu saldırıya karşı tutumu ya görmezlikten gelme ya da baştan savma oldu. Kamu emekçileri devlet terörüne karşı yalnız bırakıldılar.

Kamu emekçilerine yönelik bu terör, zindanlara yönelik F tipi hücre saldırısından ayrı düşünülemez. F tipleri devrimci tutsaklar nezdinde tüm toplumun hücreleştirilmesi, atomize edilmesi, örgütsüzleştirilmesi amacını taşıyordu. Devrimci tutsaklar şahsında işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlü mevzileri hedefteydi. Saldırının püskürtülmesi de bundan dolayı içeride ve dışarıda topyekûn bir direnişi zorunlu kılıyordu. Ancak KESK yönetimi saldırıyı bu bütünlük içerisinde ele almak ve buna uygun bir tutum geliştirmek yerine suskun kalmayı ya da sınırlı tepkilerle süreci geçiştirmeyi seçti. Özellikle F tipi saldırısının zindanlarda vahşet, dışarıda yaygın bir terör boyutlarına vardırıldığı bir dönemde sokaklar terkedildi. Bir kez daha iktidarın koyduğu sınırlara hapsolundu. Tüm Yargı-Sen yöneticilerine yönelik tutuklama terörüne karşı ciddi bir duruş içerisinde olunmadı, yöneticiler sahipsiz bırakıldılar.

F tipi terörü ve bunun bir parçası olarak sürdürülen soruşturma-sürgün ve yasaklar politikası göğüslenemedi, mevziler birer birer terkedildi.

Sahte sendika yasası bir bakıma düzen dışı dinamiklere, mücadele azmi taşıyan kamu emekçilerine yönelik F tipi saldırısı biçimiydi. Örgütsüzleştirme, düzen içi kanallara hapsetme, ehlileştirme amacını taşıdığı ölçüde başka türlü tanımlanamaz. İkinci sahte sendika yasası saldırısının F tipi terörünün hemen ardından yeniden gündemleştirilmesi de bir tesadüf değil, bütünlüklü bir örgütsüzleştirme operasyonunun ayağıdır.

Kamu emekçileri ikinci sahte sendika yasası saldırısını birinci saldırıdan çok daha zayıf bir durumda karşıladılar. Bu esasında 4-5 Mart sonrasında hareketin yaşadığı evrimin vardığı noktayı gösteriyordu. Bu dönem kamu emekçileri hareketinin güncel durumunu belli başlıklar altında toplayabiliriz.

Birincisi; reformist-icazetçi yönetim kamu emekçileri kitlesi içerisinde teşhir olmuş, zayıflığı ve hareketin önderlik ihtiyacını karşılayamayacağı en geri emekçinin gözünde dahi kabul gören bir gerçeklik halini almıştır.

İkincisi; aynı dönem 4-5 Mart sonrasında bir iddiasızlaşma-dağılma sürecine giren devrimci anlayışların bu durumu daha da derinleşmiştir.

Üçüncüsü; ilk ikisiyle bağlantılı olarak, hareketin yaşadığı dağınıklık, çaresizlik ve yabancılaşma ileri boyutlar kazanmıştır. Mevcut yönetime güvenmeyen kitleler bir alternatif de göremeyince mücadelenin dışına çekilmişlerdir.

Bu tablo KESK'e egemen reformist-icazetçi yönetime rahat hareket etme olanağı sağlamış, yasa meclis gündemine geldiği zaman alınan Ankara yürüyüşü ve 26 Mayıs eylem kararı bu koşullarda gerçekleştirilmiştir.

26 Mayıs eylemi: Militan eylem, harcanan imkanlar

Eylemin başlangıcında KESK yönetiminde yasanın geri çektirileceğine dönük inancın zerresi yoktu. Öyle ki, yasanın meclis gündemine getirileceği günlerde bir üye kampanyası başlatılmıştı. Yasanın göğüslenemeyeceği alenen de ifade ediliyordu. Bu inançsızlık yasayı

göğüsleyebilecek eylem iradesinden yoksunluktan ve yasanın olumlanıyor olmasından kaynaklanıyordu.

Aynı inançsızlık devrimci olma iddiasındaki kamu emekçileri cephesinden de gözlemlenebilen bir olguydu. Bu gruplar yaşadıkları dağılmadan kaynaklı sürece müdahaleci olmaktan ziyade sürüklenen bir konumdaydılar. Bu konumlarını 26 Mayıs sonrasındaki eylemliliklerde de korudular. Gerçekleşen eylemlerde ağırlıklı gücü oluşturmalarına rağmen durumları bir-iki istisna dışında böyleydi.

26 Mayıs eylemi KESK yönetimi tarafından bir uyarı eylemi olarak ilan edildi. 26 Mayıs'ın sonrası ise alışılageldik üzere belirsizdi. Yasanın nasıl püskürtüleceğine dair net bir eylem stratejisi bulunmuyordu. Çünkü yasa en başta kabullenilmişti.

26 Mayıs eylemi böylesi bir atmosferde başladı, ancak devletin yeni bir 4-5 Mart korkusu nedeniyle eyleme dönük saldırgan bir tutum içerisine girmesi eylemin seyrini değiştirdi. Değişik bölgelerden gelen ve hareketin en ileri güçlerinden oluşan kitle Ankara girişine örülen barikatları aşarak Kızılay'a aktı. Bu durum, yönetimin iradesizliği ve inançsızlığının tabanın mücadeleci-direngen dinamikleri tarafından aşılması anlamına geliyordu.

26 Mayıs hareketin geneline hakim güvensizlik ve yabancılaşmayı kıracak imkanları ortaya çıkarmıştı bir bakıma. Ancak bu imkanları hızla bir toparlanmaya çevirecek ve mevcut zayıflığı kıracak şekilde değerlendirecek bir iradenin olmaması, 26 Mayıs'ın etkisini saman alevi derekesine düşürdü. Dahası, KESK yönetiminin konumunu sağlamlaştırmasına dayanak yapıldı.

KESK yönetimi bu dayanağa da yaslanarak 26 Mayıs sonrası mücadelenin seyrini belirledi. Merkezi ve militan eylem çizgisi Güvenpark'taki sınırlı kadro eylemleri ve yerel basın açıklamalarına ikame edildi. Meclis görüşmelerine endeksli pasif ve geri eylem çizgisi ile sahte sendika yasasının önü açılırken, Güvenpark'taki ileri-direngen kitle polis terörüyle ezdirildi.

Yasanın meclisten geçeceği herkesçe kabul edilen bir olguydu. Öyle ki, o dönem yapılan basın açıklamalarında "yasa geçse dahi" biçiminde başlayan cümleler kullanılıyordu. Beklenen oldu. KESK yönetimi rahat bir nefes aldı. Yasalcı-icazetçi anlayış böylelikle yıllardır düşünü kurduğu "meşruluğa" somut bir dayanak elde etti. Sahte sendika yasası diye bas bas bağıranlar yasanın meclisten geçmesiyle herşeylerini yasaya endeksledi. 11 yıllık mücadelenin kazanımlarını tasfiye planının basit bir aleti haline geldiler.

Bürokratlar eliyle hazırlanan yenilgi

Sahte sendika yasasının geçmesiyle birlikte KESK yönetimi hızlı bir geçiş süreci yaşadı. Artık yasanın sahteliği bir yana bırakılmış, herşey yasaya uyum sürecine bağlanmıştı. Kongreler, üye kampanyaları, tüzük değişiklikleri, toplu görüşme süreci bu gerçeği ayan beyan ortaya koydu.

KESK yönetimi bu dönemde de, toplugörüşmeyi sözleşmeye çevireceğiz sloganıyla karşı tepkileri yumuşatıcı, yasaya dönük beklentileri güçlendirici bir çizgi izledi.

Sahte sendika yasasına uyum süreci esasta 11 yıllık

fiili-meşru mücadelenin yarattığı birikimleri hızla tasfiye etme süreciydi. Düzen dışı arayışları zorlayan dinamiklerin bir deli gömleği içerisine sokulmasıydı. Bu süreç KESK yönetimi eliyle sancısız biçimde gerçekleşti. Uzun ve zorlu mücadele içerisinde ileri düzeyler kazanmış hareketin bu denli kolay biçimde yenilmesi şaşırtıcı görünebilir. Ama bu hareketin yılları bulan evrimininin ortaya çıkardığı bir durumdu. Kendi içerisinde devrimci bir önderliği çıkaramayan hareket geldiği noktadan geriye düşüyordu. Reformist-icazetçi yönetim hareketin yaşadığı bu kırılmaya dayanarak yol alıyordu.

Bu dönemde fiili-meşru mücadeleyle mühürleri kırılarak kurulan sendikaların kapısına kilit vuruldu. Sessiz sedasız biçimde Yargı-Sen ve Asim-Sen kapatıldı. Bu kapatmalara karşı en küçük direniş sergilenmedi. Yasanın örgütlenmeye ilişkin getirdiği sınırlamalara da aynı biçimde uyum gösterildi.

Yasaya uyum sağlamak, bunun için tüzük, örgütlenme ve işleyiş planında KESK geleneğine ve değerlerine aykırı düzenlemeleri yapmak, KESK yönetiminin tüm pratik faaliyetinin ekseni oldu. Grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı, fiili-meşru mücadele hattı, azınlığın fikrini geliştirme ve yayma hakkı ile çoğunluk olma hakkının güvencelenmesi gibi kavramlar tüzükten çıkarılarak yasaya uygun hale getirildi. Anadilde eğitim hakkı ise yuvarlanarak "anadilinde öğrenim hakkı" yapıldı. Yasa dayatmadığı halde TİS ve grev hakkı kavramları tüzükten çıkarıldı. Kongreler yasaya endeksli olarak örgütlendi. Alınan hemen tüm kararlara yasanın çizdiği sınırlar rengini verdi. Profesyonel sendikacılık kabul edildi, yeni yönetimler reformist-icazetçi yapılar arasında pay edildi.

Bu dönemde geçmişin sonuçsuz takvim eylemlilikleri de artık bir yana itildi. İMF programları, sadaka zamları, memur kıyımı planları başta olmak üzere ciddi ekonomik, sosyal ve siyasal saldırıların yoğunlaştığı bu dönemde KESK yönetimi ciddi tek bir eylem kararı dahi almadı. Herşey Kamu-Sen'le yapılacak "yetki" yarışına bağlandı. Üye kampanyası da bu koşullarda, Kamu-Sen'le ayrım çizgilerinin belirsizleştirilmesiyle sürdürüldü.

Kamu emekçilerine Kamu-Sen'den farklı hiçbir alternatif sunmayan üye kampanyası tümüyle pazarlamacı bir nitelikteydi. Geçmişin mücadele değerleri de bu kampanyaya dolgu malzemesi yapıldı. Ancak sonuç tam bir fiyasko oldu. Yetki üzerine yapılan tartışmalarla, Kamu-Sen'in sahte üye yazdığı argümanlarıyla bu fiyasko perdelenmeye çalışıldı.

Üye kampanyasının önemli bir sonucu KESK'in üye yapısının değişmesi oldu. KESK'te yanıt bulamayan büyük bir emekçi kitlesi sendikalardan uzaklaşırken, bir bölümü için de KESK artık bordrolarda yapılan aylık kesintiler dışında bir anlam ifade etmiyordu. Bu dönemde yeni üye sayısı önemli oranda artsa da, geçmişin mücadele geleneğinden uzak, sendikal mücadeleye yabancı bu unsurlar KESK'in ortalama üye profilini oluşturuyordu artık.

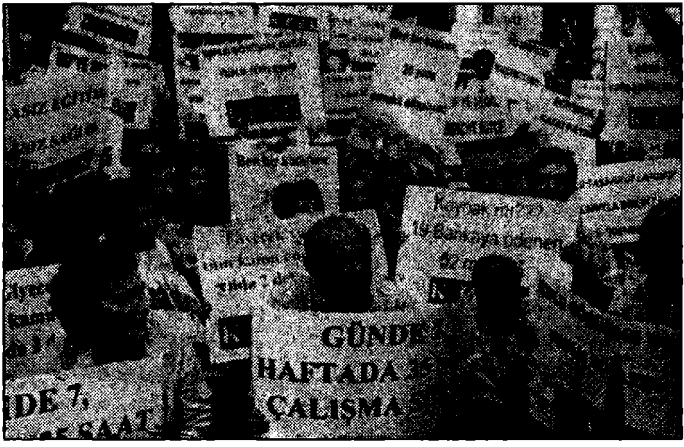
Toplu görüşme oyununun gönüllü oyuncuları

Üye kampanyası sonrasında toplugörüşme taslaklarının hazırlanması süreci de yaşanan evrimin vardığı boyutları göstermesi açısından dikkat çekiciydi. Taban iradesinin tümüyle dışlandığı bu süreçte taslaklar tepeden inmeci bir

tarzda oluşturuldu. İzlenen bu yöntem hem KESK'e hakim anlayışların "sendikal demokrasi" adına en basit ilkeleri dahi çiğnediklerini, hem de "toplugörüşmeyi sözleşmeye çevireceğiz" söyleminin karşılıksız olduğunu ortaya serdi. Bu durum toplugörüşme sürecinin ilerleyen aşamalarında çok daha çıplak biçimde yaşandı. Bürokratlaşma, taban inisiyatifini ve demokratik sendikal işleyişi kaba müdahalelerle felç ediyordu.

"Toplu görüşmeyi toplusözleşmeye çevirmek", öncelikle buna uygun bir mücadele ufkunu, yasaları değil sınıf mücadelesini esas alarak greve yönelik ciddi ve somut bir hazırlığı gerektiriyordu. Taslakların işyerlerinden başlayarak tüm üyelerin katılımıyla yapılacak toplantılarda şekillendirilmesi, bu süreç içerisinde TİS komitelerinin örgütlenmesi ve üyelerin bilinçlendirilip motive edilmesiyle bu başarılabilirdi. TİS ve grev komiteleri, grev fonları, toplu görüşmeyi sözleşmeye çevirecek net bir eylem stratejisi ve somut hareket planı oluşturulabilirdi. Ancak bunların hiçbiri yapılmadı. Sürecin her aşamasında sahte sendika yasasının, devletin ve İMF'nin koyduğu sınırlar eksen alındı. Kitlenin sürecin dışında tutulması için bilinçli bir çaba harcandı. Her hazırlık toplu görüşme masasında ortaya çıkacak iflasa yönelik tepkileri önceden kontrol etmeye yönelikti.

Bu sürecin en çarpıcı gelişmelerinden biri 250 şube başkanının toplu görüşme gündemli olarak biraraya getirildiği Danışma Kurulu iradesinin kaba biçimde hiçe sayılması oldu. Öyle ki, kamu emekçileri tarihinde ilk kez bir sendika başkanı böyle bir kurulun karar organı olmadığını söyleyebildi. Ve bu aynı yönetim, kendisinin

hazırladığı taslaklar da dahil Danışma Kurulu'nca şekillendirilmiş tüm taslakları (talepleri) gözardı ederek, Kamu-Sen ve Memur-Sen'den temsilcilerin katıldığı "Yüksek İdari Kurul" toplantısına gönderdiği 3 temsilci aracılığıyla geri bir protokole imza attı. Bu protokol esnek çalışmaya ilişkin bir maddeyi de içeriyordu. Tabandan gelen basınç karşısında bu imzalar göstermelik olarak reddedildi, ama birkaç maddelik şerhle protokol onaylandı. İşte "toplu görüşme"ye böyle bir protokolle girildi. Bürokratlaşma daha da ileri boyutlar kazandı, Kamu-Sen'le ayrım çizgileri iyice belirsizleşti.

Toplu görüşme süreci tüm bunlardan sonra tam bir oyun halini aldı. Sendikal yaşamın dışına düşürülmüş olan ama mücadele isteği taşıyan emekçiler alanlara toplanarak, Sami Evren'in Kamu-Sen yönetimiyle birlikte devlet yöneticileriyle yaptığı görüşmelerin izleyicisi konumuna düşürüldüler.

Pazarlık havası verilen masabaşı toplantılar, başbakanla

yapılan uzun görüşmeler emekçilerde bu sürece yönelik beklentileri arttırmaya yönelikti. Ama bu da bir komedi olmaktan öteye gitmedi. Talepler önce ücret artışına, sonra insanca yaşamaya yeterli sınır olan 1 milyardan 300 milyona, daha sonra da 100 milyona kadar indirildi. Tabanın iradesi hiçbir şekilde dikkate alınmadı. Kısa sürede taleplerde bu kadar hızlı geri adım atanların en azından verilecek bir hesabı olmalıydı. Bu durumda göstermelik eylemler yine imdada yetişti. Tatil saatlerine denk getirilen gülünç iş bırakmalar, "eylem tehditleri" vb... Sonuçta hükümetin aylar önce planladığı bir zammı ciddi ciddi toplu görüşmenin sözleşmeye çevrilmesi olarak sunabildiler.

Grevden sözedenler sahip oldukları "mücadele" ufkunu bu sürecin sonunda yalın biçimde ortaya koydular; hesap sandıkta sorulacaktı! Yani kamu emekçilerinin iradesi bu dört dörtlük "toplu görüşme" oyunuyla birilerinin meclis hayallerine dayanak haline getiriliyordu.

Kamu emekçileri hareketi, bürokratik mekanizmaların güçlendirilerek mücadelenin toplu görüşme süreçlerine endekslenmesiyle, tam bir çıkmaza sokuldu. Orta oyunu biçiminde yaşanan 2002 toplu görüşme sürecinin ardından KESK'e egemen bürokrasi tam bir suskunluğa büründü. Bürokratik tarz ve işleyiş yeni boyutlara ulaştırılırken, iktidarın kesintisiz ekonomik-sosyal saldırıları yine benzer

bir suskunlukla geçiştirildi.

Emperyalist savaş dönemi: Bürokrasiye soluklanma imkanı

Emperyalist savaş süreci KESK bürokrasisinin, yaşanan açmaz ve tabanda artan öfke yoğunluğundan kaçması için bir kanal oldu. Toplum çapındaki savaş karşıtı duyarlılığın yarattığı meşru hareket alanı içerisinde bir dizi eylem ve etkinlik düzenlendi. KESK bu süreçte savaş karşıtı koordinasyon içerisinde yer aldı. Daha önce EP'e devredilmiş olan bağımsız inisiyatif iradesi bu dönemde de Savaşa Hayır Koordinasyonu'na bırakılıyordu. EP işçi sendikalarının ağırlığını oluşturduğu bir merkezi platform olarak kamu emekçilerinin sınıf hareketiyle birleşme ihtiyacına verilmiş "sağ" bir yanıtken, yeni merkezi platform "sol liberal" bir yelpaze içerisinde KESK bürokrasisinin siyasal ihtiyaçlarına karşılık düşüyordu.

KESK söylenenin aksine bu sürecin örgütlenmesinde motor ve öncü güç değil, sıradan bir bileşen konumunda, kendiliğinden bir sürükleniş içerisindeydi. Eylem ve mücadele ufku savaş karşıtı duyarlılık ve emperyalist savaş güçlerinin "kabul edilebilir sınırları" tarafından belirleniyordu. Böyle olduğu için KESK bürokrasisinin savaşın başlaması ve sermaye iktidarının bu savaşın doğrudan suç ortağı olması durumunda herhangi bir mücadele perspektifi bulunmuyordu. Buna rağmen eylemlere katılan kitlenin ana gövdesini politizasyon düzeyi gelişkin kamu emekçileri oluşturuyordu. KESK yönetiminin ciddi bir çalışması olmaksızın onbinlerce

emekçinin alanlara çıkıyor olmasının sırrı da buradadır.

1 Mart eylemi, onbinlerin katıldığı, bir dizi uluslararası ve ulusal etkenin örtüşmesiyle sermaye iktidarına geri adım attırıldığı bir eylem oldu. Bu sınırlarda bir kazanım olarak görülebilecek bu sonuç bürokratlarca önderliklerinin gücüne kanıt sayıldı. Oysa ne 1 Mart eylemi onların başarısıydı, ne de tezkere salt bu eylemin ortaya koyduğu maddi gücün bir sonucu olarak geri çekildi.

KESK bürokrasisi ne savaşın durdurulacağına inanıyordu, ne de savaşa karşı duracak bir mücadele programına sahipti. Nitekim 1 Mart sonrasında, özellikle de savaşın başlamasıyla ortaya çıkan edilgen tutum bunun kanıtıdır. Alınan iş bırakma kararları kağıt üzerinde kalırken, yüksek perdeden yapılmış çağrılar karşılık bulmadı. Dahası yönetimde önemli bir ağırlık oluşturan "Yurtseverler" savaşa desteklerini çeşitli sendikal platformlarda dışavurma rahatlığını bulabildiler.

Aynı dönemde sahte sendika yasasıyla birlikte devrimci kamu emekçilerinin sendikal alanda bir taraf olmaktan çıkmaları ise ileri bir boyut kazandı. Politikasızlık ve liberal çizgiyle ayrım çizgilerinin çekilememesi onları KESK bürokrasisi karşısında tümüyle savunmasız bıraktı.

12 yıllık mücadelenin birikimlerinden geriye kalan

Sahte sendika yasasının meclisten geçmesinin üzerinden iki yıl geçti. Kamu emekçilerinin büyük bedellerle yarattığı örgütsel ve moral değerlerden geriye neredeyse salt bir kabuk kaldı. 12 yıllık mücadelenin

birikimleri sahte sendika cenderesi içerisinde eritildi. Grevli-toplusözleşmeli sendika mücadelesinin, hak verilmez alınır şiarının, toplum çapında sarsıntılara yolaçan büyük bir özgürleşme hareketinin yerini her yıl tekrarlanan bir orta oyunu aldı. Birinci perdesi bir yıl önce dört dörtlük biçimde oynandı bu oyunun. Bugün ikinci perdesi açılıyor. Oyuncular aynı, roller belli. Sermaye sınıfı ve onun devleti ile kolkola ihanet çizgisinde bir hayli yol kateden bürokratik KESK yönetimi. Bu bir oyun, bu oyunda kamu emekçileri, onların hak talepleri ve çıkarları yok. Onlar sahnenin dışındalar ve elleri kolları bağlı. Mevcut durumda kamu emekçilerini bir taraf haline getirecek devrimci önderliğin yaratılması yakıcı bir önem taşıyor

Kamu emekçileri sendikalarını yoktan varettiler. Mühürleri kıranlar uzlaşmacı önderlikler değil, haklı ve meşru talepleri temel alarak fiili mücadele hattında yürüyenlerdi. Bu yürüyüşün anahtarı, prangaları kırma cüreti, bilinci ve iradesidir. Sahte sendika yasası cenderesini kıracak olan da budur.

Bir kez daha mühürleri kırmak için ne yapılmalı?

Sahte sendika yasasıyla yeniden "memurlaşma" sürecine sokulmuş bulunan kamu emekçileri, bu sürece son vermek için, sadece sermaye sınıfı ve devletinin değil sendikal bürokrasinin koyduğu sınırları da parçalamak durumundadırlar. Bunun için öncelikle mücadele tarihimizin çok yönlü bir değerlendirilmesi/muhasebesi yapılmalıdır.

Bugün hareketin ileri-devrimci güçleri bir dağınıklık yaşıyorlar. Mevcut reformist-icazetçi anlayışları aşacak bir mücadele programından yoksun, etkisiz sendikal muhalefet sınırlarında bir çizgide bulunuyorlar. Yola yeniden çıkmak herşeyden önce mevcut durumla çok yönlü olarak hesaplaşmaktan, bu temelde ayrışma, netleşme ve ortak bir önderlik odağını yaratmaktan geçiyor. Yeni bir başlangıç yapmanın kritik halkası budur.

Devrimci bir önderlik odağı hareketin ihtiyaçlarına yanıt verecek bir önderlik pratiğiyle mümkün olacaktır. Net bir mücadele programı ve hareket planına bağlı olarak işyerlerini temel alan bir çalışma hattı ile böyle bir önderlik odağının yaratılması mümkündür.

Reformist-icazetçi yönetim son yıllarda ciddi boyutlara varacak biçimde sendikal demokrasi ve kurumları tahrip etmiş bulunmaktadır. Özellikle işyeri temsilciliği kurumunun işlevsizleştirilmesi kritik önemdedir. Taban inisiyatifinin bu en temel mekanizması işlemez hale

getirilmiştir. Bu süreç tersine çevrilmeli, işyeri temsilcilik kurumunu işletecek adımlar atılmalıdır.

Zaman kaybetmeden işyeri örgütlülükleri (komite, platform, meclis vb.) oluşturulmalı, fiili-meşru bir mücadele hattını geliştirmek için işyeri toplantılarına başlanmalıdır. Sendika ve KESK genel merkezinden karar beklemeden harekete geçilmelidir. İşyeri örgütlenmelerinin temel karar organı olarak tanınması bir ilke haline getirilmeli, bu doğrultuda etkili bir çalışma yürütülmelidir. Tavandan tabana ilerleyen karar süreçleri tersine çevrilmeli, eylemler devletin çizdiği sınırlara hapsolmaktan kurtarılmalıdır.

Bunları başarmak, devrimci bir mücadele programı etrafında kamu emekçilerinin örgütlü birliğini sağlamaktan geçiyor. İktisadi, sosyal, sendikal ve özlük taleplerimizle siyasal taleplerimizi bütünlük içerisinde formüle eden bir mücadele programı oluşturulmalıdır. Haklarımızı söke söke almak için taban inisiyatiflerini temel alan, net bir stratejiye dayalı, genel grev hattına bağlı bir hareket planı çıkarılmalıdır.

III- Sosyalist Kamu Emekçilerinin devrimci mücadele programı

Sendikal taleplerimiz:

* Sahte sendika yasasına hayır! Kamu emekçileri ve tüm çalışanlar için grevli-toplusözleşmeli sendika, sınırsız grev ve genel grev hakkı!

* Yapay olarak yaratılmış memur-işçi ayrımına son! Kölelik yasası ve kamu personeli rejimi yasa

tasarısı geri çekilsin! Tüm ücretli emekçileri kapsayacak ortak demokratik bir iş yasası!

Acil demokratik ve sosyal taleplerimiz:

* Kamu emekçilerinin asgari ücreti, vergiden muaf ve 4 kişilik bir ailenin asgari geçim ücretinin üstünde olmalıdır.

* Haftalık çalışma süresi 35 saatle sınırlanmalıdır.

* Eşit işe eşit ücret uygulanmalıdır.

* Herkese parasız sağlık hizmeti ve her düzeyde parasız eğitim imkanı sağlanmalıdır.

* Zorunlu tasarrufların gerçek faizleri, işveren payları da dahil olmak üzere bir kerede ve nakden ödenmelidir.

* Mezarda emeklilik yasası tüm sonuçlarıyla birlikte ortadan kaldırılmalıdır.

* Emekli Sandığı primlerinin tamamı işveren (devlet) tarafından ödenmelidir. Emekli Sandığı'nın yönetiminde kamu emekçileri söz ve karar sahibi olmalıdır. Sigorta kapsamı işsizlik, kaza vb. ile genişletilmelidir.

* Tüm özelleştirme uygulamalarına son verilmelidir. Kamu alanını sınırsız biçimde emperyalist-kapitalist yağma ve sömürüye açmayı amaçlayan "Kamu Yönetimi Reformu" ve "Yerel Yönetimler Reformu" geri çekilmelidir.

* İMF, Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilere son verilmeli, tüm dış

borç ödemeleri durdurulmalı ve geçersiz sayılmalıdır.

* Kamu emekçilerinin teknik nedenlerle ya da toplumsal hizmetlerin gerektirdiği zorunlu durumlar dışında, gece çalışması yasaklanmalı, zorunlu gece çalışmasında 4 saatlik işgünü ve artı ödeme uygulanmalıdır.

* Söz, gösteri, toplanma, basın ve örgütlenmenin önündeki tüm engeller kaldırılmalıdır!

* Her türden gerici-şoven-faşist baskılara ve anti-demokratik uygulamalara (sürgünler, soruşturmalar, cezalandırmalar vb.) son verilmelidir.

Özlük taleplerimiz:

* 657 sayılı yasa, tüm eklentileri ile birlikte kaldırılmalı, bu kapsamda yapılan düzenlemeler toplusözleşmelerle belirlenmelidir!

* Kamu işyerlerindeki her türlü taşeron, dernek, vakıf çalışanları ile tüm sözleşmeliler kadroya alınmalıdır!

* İşveren devlet tüm çalışabilir nüfusu istihdam edecek politikalar uygulamalı, bu çerçevede kamu işyerlerinin kadro ihtiyacı ilgili alanlarda eğitim görmüş emekçilerce, ek bir sınava tabi tutulmaksızın karşılanmalıdır.

* İşe alma, tayin, terfi ve geçici görevlendirmeler ile kamu işyerlerinde üretilen tüm hizmetlerin içeriği ve niteliğinin belirlenmesinde sendikaları

aracılığıyla kamu emekçileri söz-yetki ve karar sahibi olmalıdır.

* Kamu işyerlerinde çalışma koşulları, iş sağlığı ve iş güvenliği ile ilgili düzenlemeler sendikalarla birlikte yapılmalı ve çalışanların denetiminde olmalıdır.

* Tüm kamu işyerlerinde yemek, ulaşım ve kreş ücretsiz olarak karşılanmalıdır.

* Kamu emekçilerinin yetenek, bilgi ve birikimlerini artıracak tüm eğitsel etkinlikler teşvik edilmeli, çalışılan alanla ilgili eğitsel etkinlikler işgününden sayılmalı, alan dışı eğitimler için uygun çalışma koşulları sağlanmalıdır.

Mücadele yöntemi:

* Kamu emekçilerinin mücadelesinde "tabanın söz ve karar hakkı" temel, sendika yönetimlerinin inisiyatifi tali olmalıdır.

* Temel örgütlenme ve temel karar oluşturma birimi işyerleri olmalıdır. Söz ve karar hakkı işyeri örgütlülükleri üzerinden kullanılmalı, mücadele işyerleri temelinde yükselmelidir. İşyeri temsilcilerinin oluşturduğu kurullar karar organları, yönetim kurulları yürütme organları olmalıdır.

* Tüm seçimler işyerlerine konan sandıklar aracılığıyla ve doğrudan seçim yöntemiyle yapılmalı, delegelik sistemine son verilmelidir.

* Temel mücadele yöntemi fiili-meşru-militan

mücadeledir. Mevcut yasal sınırları parçalamak mücadelenin temel hedeflerinden biri olmalıdır.

* Kamu emekçileri, toplumsal yaşamın tüm alanlarındaki gerici-şoven-faşist uygulamalara, devlet terörünün her türüne karşı aktif tutum almalı, anti-demokratik uygulamalara karşı hizmet üretiminden gelen gücünü temel alan bir direniş çizgisi oluşturmalıdır.

* Ekonomik-sosyal, özlük ve sendikal taleplerimizin tümü siyasal-demokratik taleplerimiz ile bütünlük içinde ele alınmalıdır.

* İşyerlerinin baştan aşağıya demokratikleşmesi için kararlı bir mücadele yürütülmelidir.

* Mücadele "sermayenin değil emekçilerin yönettiği bir ülke" hedefiyle yürütülmelidir. Sendikalarımız sınıf mücadelesinin, devrim ve sosyalizmin mücadele okulları olarak kavranmalıdır.

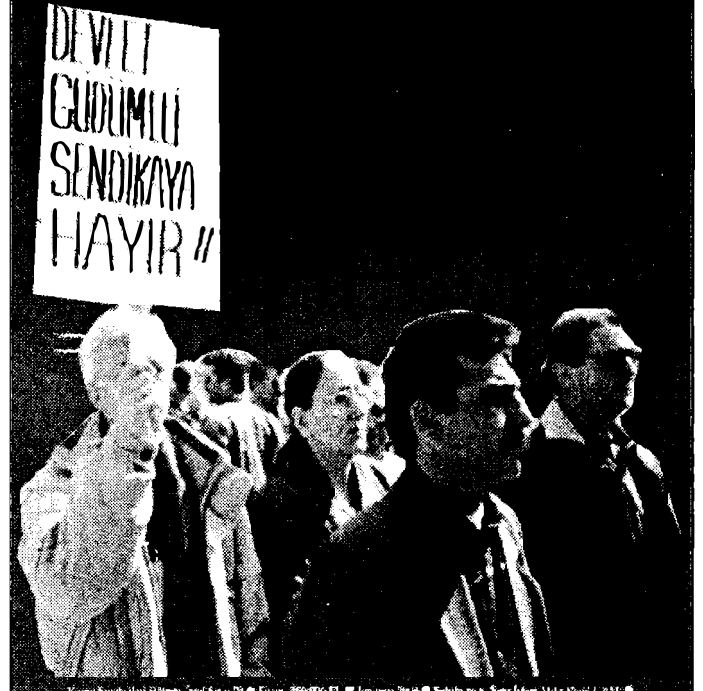
* Kamu emekçilerinin mücadelesini işçi sınıfının diğer katmanlarından ayıran, onların baskı ve sömürüyü geriletme mücadelesinden tecrit eden, sınıfsal içeriğini bulandıran, devrim ve sosyalizm hedefinden uzaklaştıran tüm anlayışlarla mücadele edilmelidir.

* Mücadelenin temel perspektifi, "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!" olmalıdır.

Sosyalist Kamu Emekçileri

Sosyalist Kamu Emekçileri'nden çağrı:

Devrimci bir mücadele programı altında birleşelim, mücadeleyi yükseltelim!

Kamu Emekçileri Bülteni Özel Sayı: 78 ● Fiyatı: 250 000 TL ● Yayıncı: Emek ● Sahibi ve S. Yazı İşleri Müdürü: [illegible] ● [illegible] ● Matbaacılık Mah. [illegible] ● Baskı: Oğuzhan Matbaacılık - İST.